

Deklica je štela deset let, po licu mati, po umirjenosti in prikupnosti značaja oče. Ta trojica se je zagnala vanj, ko je dospel domov, kakor se zažene troje čmrljev v cvetno čašo, polno strdi. Vendar se je ljubkovanje skoro umaknilo nekakšni hladni vsakdanjosti občevanja, ki se je bila dvignila kakor nevidna pregrada posebno med očeta in mater.

— Čedalje bolj smo si tuji med seboj! — si je moral priznati oče. Temu priznanju ni iskal vzroka in utemeljevanja; dovolj, da mu je srce tako čutilo.

Obhodil je hišo in hram, izza kozelca se je dvignil v breg, kjer mu je na vrhu stala zidanica, vsa zaslonjena z mogočno brajdo. Izpred zidanice je s pogledom objel vso svojo domačijo, ki je stala pred njim kakor na velikanovi dlani: ljubka igrača v veličastvu daljne in široke pokrajine, tako divne in slikovite, vse dihaajoče in migljajoče v svežem prirodnem življenju, ki je nad njim solnce raztkalo svoj zlati plašč!

— In kaj bi se zgodilo, ko bi se izpodmaknila ta velikanova dlan ali ko bi se skrčila v pest; kaj bi se zgodilo s to ljubko igračo? — To vprašanje se je tako nenadoma zbudilo v njem, da ga je prešinil strah, ki je mahoma pretrgal niti razglabljanja. Zakaj v spominu se mu je pojavil prizor iz lanskega leta, ko je sedel zgoraj v gosposki sobi gost, meščansko oblečen, ves žareč od napihnjenosti in prešernosti, bolj vinski nego trezen. In ko je šel on, gospodar, mimo sobe in je pogledal vanjo, je zapazil, kako se izteza tolsta gosposka roka...

— Plačaj in pojdi! — je zarjul Moratič in planil v sobo, a gosposkinja se je preplašena umaknila pred razjarjenim možem.

In oni gost, kaj je storil? Roko je stisnil v pest in jo položil na mizo, da je zarožljajal pribor na njej.

— Pa vendar bo vse to moje! — je dejal, vrgel denar na mizo in odšel.

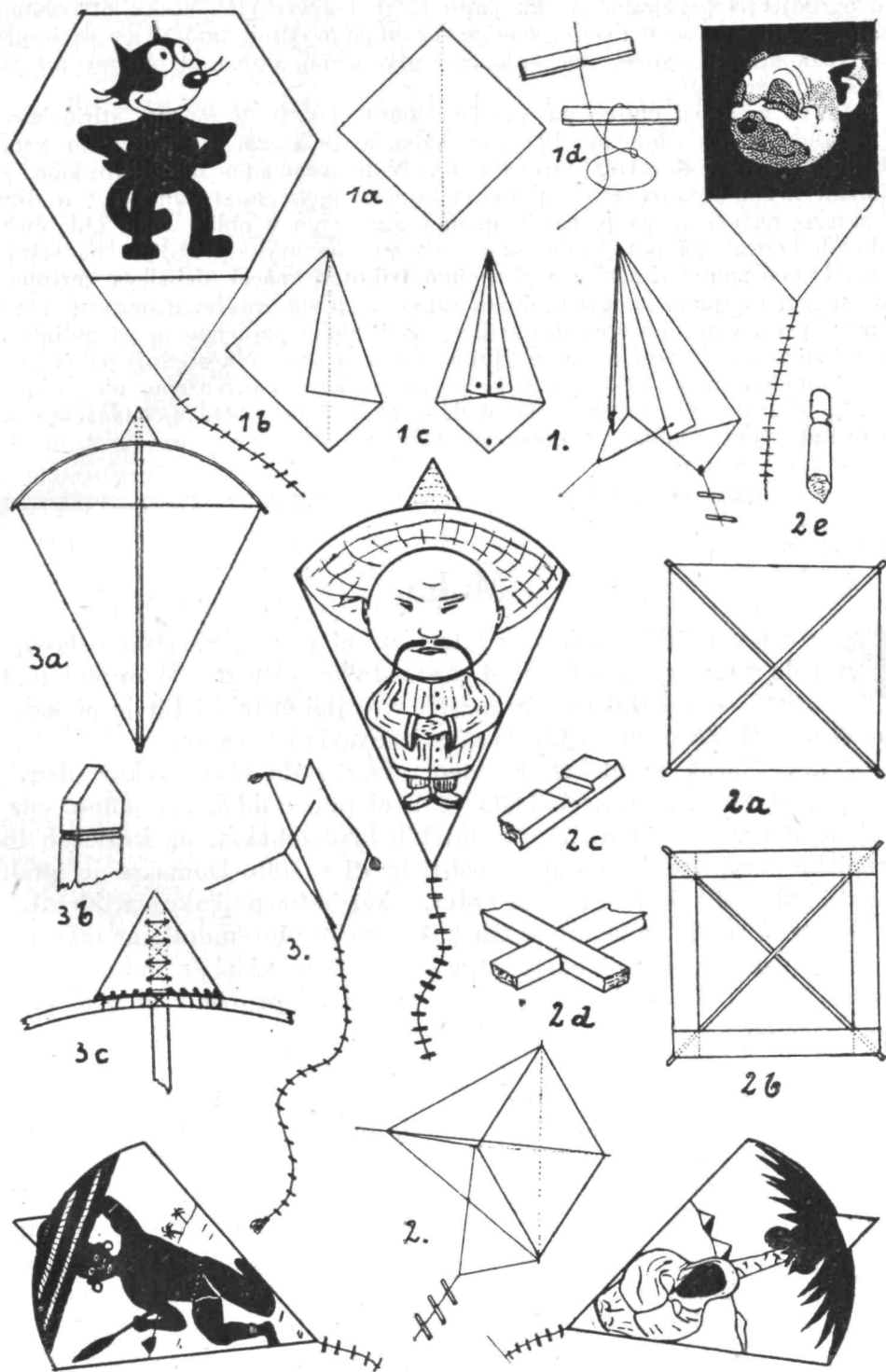
(Dalje prih.)

Naredimo si zmaja!

Spuščanje zmajev je že od nekdaj priljubljena jesenska zabava mladine. Ker je večinoma v tem letnem času zelo vetrovno in nam nudijo požeta polja in pokošeni travniki dovolj prostora za tekanje, je jesen menda res najbolj pripravna, da jo izrabimo za to veselje.

Najnavadnejšo obliko zmaja vidimo na naši sliki (številka 1). Iz velikega kosa močnega zavijalnega papirja izrežemo kvadrat (1 a), ga preganemo, kakor nam pokažeta sliki 1 b in 1 c, in mu navežemo rep v 6 do 7 kratni zmajevi dolžini (1 d). Skozi obe luknjici potegnemo kratko vrvco, na njo navežemo pa daljšo, da zmaja lahko spustimo v zračne višave.

Za zmaja, ki je označen na sliki s številko 2, pa potrebujemo že leseno ogrodje. Dve enako dolgi, ozki leseni latvici izrežemo v sredini (2 c) in ju zlepimo ali zvežemo navskriž (2 d). Konce vseh štirih delov križa pa izdolbemo (2 e) in napnemo od enega roglja do drugega vrvco (2 a). Na



to ogrodje pa prilepimo svilnat papir (2b). Na vse štiri konce privežemo nato še štiri vrvce v dolžini ene palice in napravimo tam, kjer se konci motvoza stikajo, vozel, na katerega privežemo dolgo in močno nit za spuščanje zmaja.

Pravo zmajevo obliko pa ima šele zmaj šte. 3. V močno, štirioglato, 1 m dolgo palico vdolbemo 10 cm od vrha, ki je koničasto ošiljen, na vseh štirih straneh vodoravno zarezo (3b). Nato vzamemo upogljivo šibo v dolžini 90 cm, jo zarežemo na njenih koncih, položimo natančno v sredini v zarezo, navežemo na palico in napnemo z vrvco v obliki loka. Od obeh lokovih koncev pa potegnemo še po en motvoz in ju pritrdimo na spodnjem koncu zmaja (3a). Za vrh rabimo trikoten košček debelega kartona, ki ga preluknjamo in pritrdimo s tanko žico, na zmajevo ogrodje (3c). Zmaja prevlečemo na sprednji strani z zavijalnim papirjem in ga poljubno poslikamo. Lepe vzorčke za to vidimo na naši sliki. Na srednji palici pod trikotnim vrhom pa pričvrstimo še vrvco, na katero privežemo nit za spuščanje v zrak. Da je zmaj na obeh straneh malo obtežen, navežemo še papirnate čope, spodaj pa dolg rep (šte. 3).

Potem pa: obilo zabave!

DR. V. KORUN:

Muha.

Bilo je v začetku šolskega leta. Otroci prvega razreda osnovne šole so imeli pred seboj abecednike odprte. Sklonjeni nad njimi, so s kazalcem spremljali v knjigi črke, ki jih je pismenkovale učitelj. Za njim so jih na glas izgovarjali v zboru.

Tudi Tinček je vlekel kazalec od črke do črke kakor drugi, a izgovarjati jih ni mogel. Usta je imel polna joka, oči polne solz. Po mamici se mu je tožilo, po zajčkah in golobčkih, po kravicah in žrebičku. Vse, vse je moral zapustiti in iti v šolo. Doma se je igral, tekal in skakal kakor ga je bila volja, tukaj je bil pa kakor priklenjen, še ganiti bi se skoro ne smel. Oh kako mu je bilo hudo! Kar mavrica se mu je delala od solznih kapljic, da je črke videl le motno. Prav napenjati je moral oči, da mu je kazalec drsel pravilno od pismenke do pismenke.

Zdaj je odnekod zaslišal zm zm. Prst trdno tiščeč v knjigo, da ne bi iz nje zdrknil, se je ozrl po sobi. Zagledal je muho; priletela je bila skozi okno, in zm zm brenče, je plesala sem ter tja pod stropom. Nekaj časa; nato se je pa spustila niže in na mah, kakor bi trenil, je zletela naravnost proti učitelju. Namerila se je vprav na njegovo plešasto glavo. Kolobarila je okrog nje, se zaletavala v njo, odletavala pa se spet spuščala nanjo. »Da si le upa!« se je Tinček čudil in si z rokavom obrisal solze, da bi bolje videl, kaj bo počela. »Kako je to čudno!« je modroval. »Moj ata ima lase na glavi, ne pa okoli ust; gospod učitelj jih ima pa okoli ust, ne pa na glavi.«

Muha je pa zmeraj bolj silila na učiteljevo plešo, da se je kar ubraniti ni mogel. Stresal je z glavo, klatil z roko, mahal s knjigo.